

și de aici la joaca de-a sen-surile cuvintelor. Remarcăm în special *Bocetul lui Ion Vodă Armanul*, mai numit și *cel cumpănit* de Emil Botta și *Felul cum plouă* de Ana Blandiana.

Dansul a înfrățit-o pe profesoara Miriam Răducanu cu fosta ei elevă de la Școala de coregrafie, azi profesoară și ea, Raluca Ianegic. Personalitatea artistică a celei dinții a stimulat creativitatea celei de-a doua, eliberându-i îndrăzneala și fantezia. Miriam Răducanu ne-a convins atât în registrul tragic (*Doină din Maranureș* —

cu vocea de nenut a Mariciei Tănase, Bocet), cit și în *Dialog cu un contrabas*, unde dansatoarea părea a descoperi cu uimire nașterea cîntecului și a ritmului, bucuria însăși. Amintirile din Spania ne-au dezvăluit o dansatoare cu un temperament electric; robustă, dar plină de grație, Raluca Ianegic stăpînește perfect dansul modern, excelind în registrul parodie și dovedind umor (*Iac-așa, În stil... 20, Chiot și joc, Joc cu contrabas*). Ea știe să descompună mișcarea care trecează savant, să treacă din imobilitate, neașteptat și spiritual, în salt.

Contrabasul pare viu în brațele virtuozului Gioni Răducanu; acest „dulap“, cum îl numește, tandru, stăpînul său, șoptește, imploră, se bucură și exultă, în ouăți anume compuse pentru recital.

Mă întreb: există, oare, o popularizare pe măsura ținutei artistice a acestui spectacol? N-am văzut afișe în oraș (decît unul, modest, la casa de bilete) și mă tem că tinerii nici nu știu de existența unui spectacol intitulat, sobru, *Poezie, muzică, dans*.

Elena Tacciu

TEATRUL „BULANDRA”

FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU LUMEA

O reculegere poematiko-muzicală de o remarcabilă profunzime și acuratețe artistică: Florian Pittiș și Mircea Vintilă ne oferă, în fond, două antologii paralele, una de poezie contemporană românească, alta de muzică folk, pe versuri, desigur, tot românești.

Dialogul liric este deschis prin acea cosmogonie sui-generis care este „Confesiunea răului vizitor” de Nichita Stănescu și se încheie cu un alt poem, des recitat în asemenea ocazii, „Problema spinosă a nopților” de Geo Dumitrescu. Între aceste repere, Florian Pittiș, cu mobilitatea sa caracteristică, alunecă de la poezia erotică (Mihai Beniuc, Mircea Dinescu) la cea de atitudine (Adrian Păunescu), de la proza poematicească (Geo Bogza) la accentele imnico (Ioan Alexandru), acompaniindu-l din cînd în cînd pe Mircea Vintilă, „îngîlnindu-l” printr-o excelentă pantomimă la cîntecul, celebru („fără pricină”, s-ar putea spune, în afară, poate, de felul cum a fost montat scenic) „Lordul John” (după George Coșbuc).

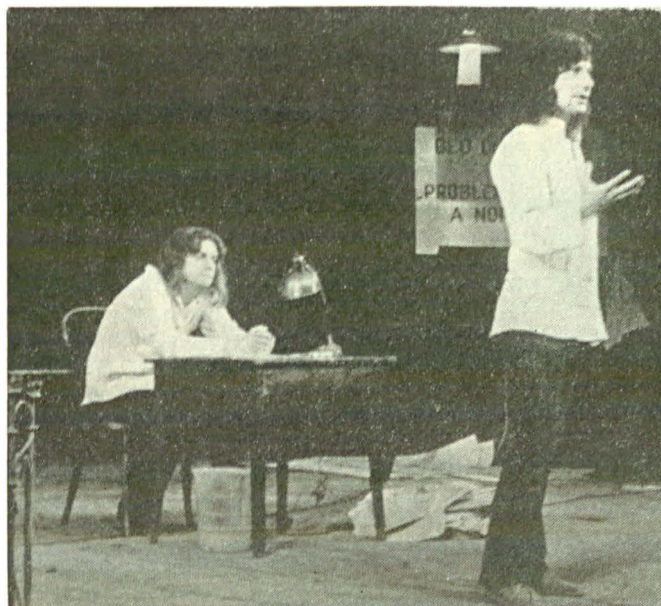
Un Florian Pittiș care se-n-dreaptă, stăpîn pe sine și pe mijloacele sale, spre maturizare, încăpătîindu-se să nu piardă nimic din juventute.

Nimic nou în ce-l privește pe Mircea Vintilă, în acest spectacol de care a profitat discret pentru a-și expune încă o dată crezul artistic. Compoziții din etape de creație mui vechi și mai noi. Aceeași voce diafană, mîngîietoare ca un balsam, dar și tăioasă, la nevoie, ironică și tandră, o voce reținută, care își interzice vo-

lubiitatea chiar acolo unde e absolut necesară (de pildă, în variațiunile melodice la poemele lui Adrian Păunescu — covîrșitoare în acest spectacol — care ar impune, cred, și o angajare vocală pe măsură).

Față în față cu lumea — un spectacol susținut de sugestii scenografice și regizorale discrete, care confirmă pătrunderea în conștiința publicului a poeziei noastre contemporane, ca și a „muzicii tinere”.

Doru Mielcescu

Mircea Vintilă și Florian Pittiș